

(Печат, 24.06.2010)

Инсerti из филма, који је крадомице сниман на Видовдан пре девет година, једино су сведочанство о томе како киднапованог и спутаног Слободана Милошевића одводе у тамницу Шевенингена. Снимак је нејасан и помало мутан, илегално сниман, баш као што су његова отмица и испоручење били мимо и против закона. На основу свега што се догодило јасно је да је Милошевић тада направио само још један корак у историју, а Србија у испаштање због тог чина, у транзицију, трагање за новим почетком, за нултом годином свог, свету прихватљивог, постојања.

Колико је само надања било учитано у тај догађај, колико срамних понуда и исплаћеног новца који се и данас обрће и уплиће у најсрамније кампање, вођене против српског народа и његових интереса. Стварност у којој живимо више него јасно указује на то. Како се само беспризорно и срамно славила Милошевићева смрт, уз хепенинг, балоне и подврискивања оскврњених малоумника. Ту сорту скрнавитељских мртвозорника за које је свака српска смрт разлог за славље, остављамо њима самима. За њихову судбину задужен је онај у чије се послове људи не смеју мешати.

Десет година после свргавања Милошевића са власти, све је више одговорних и паметних који почињу да пишу о Слободану Милошевићу и његовој власти критички разложно, налазећи у његовој политици много тога што заслужује афирмацију и признање државничкој одлучности и потезима које је вукао. После дистанце од десет година доказује се да превелика близина замућује и квари поглед. И поред те видљиве промене основног става, чак и ти одговорни и паметни имају сталну потребу да истакну како се „нису слагали са Милошевићевом политиком“, „да су били против њега“, како „никада нису и како не би“, „како и данас не мисле као он“, „да, али“... О функционерима Социјалистичке партије Србије не треба говорити, јер они су са Милошевићевом политиком раскинули без икаквог „али“.

Донекле разумем интелектуалце, они морају да показују сложеност размишљања, доследност, противречности критичког ангажмана, да оправдају заблуде, изнијансираност знања, танкоћутност бића. Али време је да се поставе и нека основна питања.

Да ли би Србија у процесу разбијања од стране великих сила, боље прошла да је извршила брзу приватизацију по узору на ону коју је ДОС спровео 2001? Да ли би Србија боље прошла да је Милошевић извршио све реформе које су већ десет година на делу? Да ли је грешка што није отпуштено осам стотина хиљада радника који су данас на улици? Да ли је Милошевићева грешка што Србе у БиХ и Хрватској није препустио усташком и бошњачком геноциду? Да ли је Милошевићева грешка што је демократским и политичким средствима (Устав, закон, гласање у скупштини, референдум, избори) вратио две отуђене аутономне покрајине, Војводину и Косово и Метохију, у државни састав Србије? Морају ли зато данас да нам Косово насилно и окупацијом отимају, а да Војводину подмукло потискујемо из Србије? Да ли су одиста те неспроведене реформе биле прави разлог неуспеха наше државне политике? Или је ту реч о геостратешким интересима великих сила. Ма како да смо се пред њима декларисали (као комунисти, либерали, демократе) – са истим исходом. Додуше, не знам како би изгледало да смо се покатоличили или потурчили, али како то сада управо покушавамо – видећемо какав ће бити исход. Мора се рећи да то Милошевићу одиста никада није пало на памет. Ту се с правом за њега може рећи да је био антиреформски настројен. Чак много више него неке православне владике данас.

Да ли је Косово уопште требало бранити када смо се суочили са силом агресије терориста и НАТО-а? Или је одмах требало одустати и од међународног права, и од властите државне територије, и од Устава Србије? Да ли је безусловна капитулација одиста највећа државна мудрост и државничко умеће? Да ли је Србија имала право да се бори за своје интересе? То је и данас основно питање. И на њега се ваљано не може одговорити без историјске афирмације и критичког разматрања Милошевићеве државничке парадигме.

После десет година „демократске“ власти, Србија је и даље на мети великих сила које свакодневно раде против ње и њених виталних интереса. Постоји, међутим, и нешто и веће и дубље када су Срби у питању. Није то ни Милошевићев грех, ни грешка, нити су, пак, промашаји ових потоњих. Могу ови данашњи да се увијају колико хоће, све док у њима спољне газде буду виделе и најмањи траг српства, биће сумњиви и неповерљиви према њима. Могу се заклињати на верност Бриселу и Вашингтону колико год хоће. Чак и бедни остатак њиховог националног бића изазива подозрење.

Пролази фаза било каквог поверења у српске политичаре. Нема више места ни за оне прозападно оријентисане, нити за оне происточно оријентисане. Сада стижу на ред у Србију прави страни службеници. Без скривања, отворено, без политике. Машна и ташна, у ташни налог, на лаптопу прецизне инструкције, увече извештај неком службенику амбасаде, и нови налог. Запад генерално гледано нема поверења у оне који су на највишим нивоима на власти. Има их само неколицина за пробирање.

Пророчки и све тачније и јасније одјекује Милошевићева подука и упозорење: „Не нападају они Србију због Милошевића, већ Милошевића због Србије“.

Зашто се од српске јавности упорно прикривају све оне књиге, текстови, говори, наступи научника, новинара, филозофа и публициста који говоре о југословенској кризи, потврђујући све оно што је Милошевић у Хагу и пре Хага говорио. У завршном чину своје трагедије, Слободан Милошевић је срушио у парампарчад лажну хашку оптужницу. Али учинио је много више од тога изрекавши истину о Србима и Србији, и то не само у последње две деценије.

Сам завршни чин трагедије била је Милошевићева насилна смрт. И тиме се уврстио у ред највећих српских трагичних јунака који су били спремни да се до краја боре за српски народ жртвујући и живот.

Све друкчије актуелне приче, анегдоте и писанија представљају само недостојно, пуко оговарање историје. Недаровити аутсајдери, дилетанти, маргиналци покушавају да оговарају историју, не би ли се како докопали неке фуснотице у њој. Али то им је узалудан посао. Неће бити ни фуснота, нити запис на маргини.